

питаннях, а іноді навіть в використанні грубих прийомів, які вміло знайшов застосування Герман для того, щоб втримати Крістіну. Він робить все можливе в бажанні переконати її, що заперечуючи почуття обернуться для обох катастрофічними наслідками. Крістіна – його життєва необхідність і він піде на все, щоб не розлучитись зі своєю останнім коханням.

Ми знаємо Володимира Маляра як «приборкувача» ролей, але саме в цій виставі він зіткнувся з роллю, приборкавши його самого, змусивши йти не від звичної для нього сценічної форми, а від того, що зветься тонким проникненням в долю навіть не персонажа, а людини з ім'ям Герман. Тобто, для нього ця роль, стала якимось новим ковтком повітря та новою сходиною у пізнанні самого себе та відображенні цього на сцені та своєму характері.

Неймовірне психологічне наповнення ролі у трьох основних сценах набирає високого емоційного накалу, але тільки до тих пір, якою визначена жанрова природа «Two Step...». Актор віртуозно балансує на грані життєвої правдоподібності та театрального гротеску. Можна сказати, що перемагаючи важкі перешкоди, ми наповнюємося його силою, а вже після цього, оцінивши свої можливості, здатні тверезо осмислювати вчинене – саме з такою позицією треба оцінювати Володимира Миколайовича у ролі Германа. Він дуже чітко та вміло розставляє акценти в ролі, наче затягуючи в своє павутиння Крістіну, яка так і притягується до страждаючого Германа. Він починає впливати на неї таким чином, що вона вже не виглядає пригніченою своїми спогадами, а навпаки, вона впевнена в тому, що має право на заслужене кохання.

Дія досить цікаво вибудувалась на протидії двох внутрішніх конфліктів. Руйнується звичний уклад життя людей консервативного складу, людей обтяженими певними нормами, життєвим досвідом та мораллю. Вірність сімейним традиціям народжує, так би мовити, фобію. Не комплекси, а саме переживання зайвої тривоги в визначених ситуаціях, а в випадку з Крістіною та Германом – муки совісті через усвідомлення того, що віддавшись волі почуттів, вони зрадять кохання з тим, кого вже давно немає поруч. Але чим сильніше ми відторгаємо кохання, тим сильніше її притягуємо.

Федорченко Павло Геннадійович

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Науковий керівник: Лобанова Інга Вячеславівна

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

ЕТАПИ ТВОРЧОГО ШЛЯХУ АКТОРА ВОЛОДИМИРА ГОРБУНОВА

Володимир Горбунов – заслужений артист України, актор Харківського державного академічного театру ляльок ім. В.А. Афанасьєва, доцент кафедри майстерності актора та режисури театру анімації Харківського національного університету мистецтв ім. І.П.Котляревського – був одним з тих високопрофесійних майстрів, хто надовго залишає по собі вдячну пам'ять колег, учнів, глядачів.

Народився Володимир Михайлович Горбунов 21 квітня 1954 року в с. Зуя (нині – смт. Білогірського р-ну АР Крим). Як вважав артист, йому пощастило з наставниками у професії. Адже в період його становлення як актора довелося працювати з визначними майстрами. Свій творчий шлях розпочав з аматорської праці у Тростянецькому народному театрі ляльок під керівництвом заслуженого працівника культури України Василем Натарова, який став для нього справжнім першим вчителем. Потім було навчання в Саратовському театральному училищі ім. І. Слонова, де Володимир Горбунов зустрівся з Олександром Чертовим, співпрацю з яким цінував дуже високо. На момент випуску з училища, у 1975 році, молодий актор вже працював у Саратовському театрі ляльок «Теремок». А згодом він знайшов і свого першого режисера, творчого однодумця Валерія Вольховського, котрий запросив його Орловський театр ляльок. Власне, ці три особистості і зіграли визначальну роль у професійному становленні В. Горбунова.

Період роботи в Орловському театрі виявився надзвичайно плідним. Траплялося, репетиції з В. Вольховським, режисером-новатором, котрий змінив традиційні уявлення про театр ляльок, тривали до півночі. Для В. Горбунова ці роки стали часом пошуку своєї творчої індивідуальності. Театр багато виїздив на фестивалі, виступав на престижних театральних майданчиках, його вистави одержували рецензії провідних театральних критиків. І це також стимулювало властиве акторові прагнення досконалості. Серед найвдаліших образів, створених ним у цей період стали Червоний вершник («Мальчиш-Кібальчиш» за А. Гайдаром), Поет («Любов дона Перлімпліна» Ф. Гарсія Лорки), Ажуол («Егле – королева вужів» за С. Неріс) та ін.

У 1980 році на конкурсній основі Горбунов В.М. був зарахований народним артистом України В.А. Афанасьєвим до трупі Харківського театру ляльок. Дебютною роботою на харківській сцені для В. Горбунова стала роль Жака-простака у виставі «Кіт у чоботях» за казкою С. Прокоф'євої та Г. Сапгіра у постановці О. Інюточкина. 1985 року, вже на сцені Харківського театру, доля знову подарувала Горбунову В.М. зустріч з В. Вольховським у роботі над виставою «Лівша». Театрознавець Ю. Коваленко відзначала: «Як ніхто з режисерів Вольховський відчував вміння саме цього актора вирощувати драматизм з комедійності, на стику з сатиричним виявляти лірику». Разом з О. Інюточкиним В. Горбунов працює і над надзвичайно цікавою виставою «Святий і грішний», вирішеній режисером в естетиці театру масок. Там актор зіграв характерну роль пробивного Сергія Штучкіна, котра стала «каскадом естрадних, буффоних прийомів». Наприкінці 1980-х В. Горбунов взяв участь у експериментальній, зробленій у пародійному ключі виставі польського режисера Мачея Тандери «Театрик Зелений гусак, або не Дражніть публіку». Серед найвдаліших образів, створених у ній актором, були Пан директор та Гамлет. Образ принца данського зовсім не вимагав від виконавця глибини й філософичності, як легендарний оригінал, з якого і робилася пародія, але був, тим не менш, надзвичайно дотепним та вигадливим.

1991 року, паралельно з роботою в театрі, В. Горбунов закінчив театральне відділення Саратовської консерваторії.

Період з початку 1990-х до середини 2000-х – роки позначені співпрацею В. Горбунова з режисерами О. Трусовим та Є. Гімельфарбом. Сноуболл у виставі-кабаре О. Трусова за п'єсою Дж. Оруела «Скотарня» – один з найяскравіших зразків роботи В. Горбунова з лялькою, що демонструвала віртуозну техніку ляльководіння, детальну роботу над мімікою ляльки. У «Майстрі і Маргариті», поставленій Є. Гімельфарбом за романом М. Булгакова, В. Горбунову довелося зіграти кілька невеличких ролей – Семплеяров, Латунський, Марк Крисобій. За словами режисера, особливий талант цього актора в тому, що повноцінну «біографію» він придумує навіть для примітивної ляльки, тим самим робить кожен з образів яскравим і повнокровним. А якщо в цій роботі максимально допомагав і художник, як це було у виставі «Ревізор» з лялькою Ляпкіна-Тяпкіна (В. Нікітін), то результат виходив блискучий.

Загалом В. Горбуновим було зіграно близько 150 ролей. Серед них – чимало казкових персонажів – Мумі Троль, Айболить, Карлсон, Тато Карло... І в жодній з ролей актор не обмежувався рамками якогось амплуа шукаючи різні грані образів.

Останній період творчого шляху В. Горбунова пов'язаний з роботами «живого плану» у виставах режисера Оксани Дмитрієвої. Це ретельно вибудовані образи Івана Павловича Яечні («Одруження» М. Гоголя) та Симеонова-Пищика («Вишневий сад» А. Чехова). В них у повній мірі проявилася незвична природа акторської індивідуальності В. Горбунова – уміння поєднувати комічне й трагедійне, імпровізаційну ескізність з філігранною точністю загального малюнку ролі.

Безумовно, творча спадщина В. Горбунова потребує детального вивчення, що й визначає перспективи даного дослідження.